

μεγάλη άτυχία, και έμεις—αυτή έκύτταξε και τὰ δυὸ τὰ ποδάρια τοῦ ἀνδρός της και τὸ παχουλὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ της—έμεις εἴμεσθα δόξα νᾶχη ὁ Θεὸς πολὺ εὐτυχεῖς!

Τότε ᾤησαν τὸν Μπλάγοιεν, τὸν γιόν του και τὰ δῶρα μ' ἐν ἀμάξει εἰς τὴν πόλιν. Οἱ ἄνθρωποι μὲ καλὴν καρδιάν τοὺς ἔδιδαν ἀκόμη ὀλίγον καιρόν, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρόν ὅλα μαραίνονται, και ὁ ἐνθουσιασμός, και ἡ ἀγάπη, και τὸ καθήκον, και ἡ ἐλεημοσύνη, και δὲν ἤμπορεῖς νὰ τοὺς γνωρίσης ὡσάν τὸ μαῦρο τ' ἄλογο τοῦ Τοπουζοβιτς, τὸ ὅποιο κάποτε ἐκέρδαινε τὰ πρῶτα βραβεῖα εἰς τὸν ἵππόδρομον και τώρα γειρίζει τὸ μαγγανοπήγαδον.

*
*

Ὁ λοχαγὸς ἔκτισε πάλι σπίτι εἰς τὸν ἴδιον τόπον εἰς τὴν Κνιαζέβτσαν. Ἀλήθεια τὸ σκέπασε, καθὼς τὸ λέγουν μὲ χαρτιά, ἀλλὰ ἡ γυναῖκά του εἶναι χαριτωμένη, τὸ παιδί του εἶναι καλὰ και τὸν ἀρπάζει πλέον ἀπὸ τὰ μουστάκια.

Ὁ Μπλάγοιες ὠμιλοῦσεν ἀκόμα κάμποσον καιρόν «Ὁλ' αὐτὰ ὁ λαὸς θὰ τὰ χρυσώσει» ἔπειτα τὰ γύρισεν εἰς τὸ «Ὁ Θεὸς θὰ σ' τὰ πληρώσει» και τέλος—ἔγεινε μεθύστακας, και ἀπέθανεν. Ὁ γιὸς του λαμβάνει κάτι τι ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῶν ἀπομάχων και ζητιανεύει...

Δώσετέ του κάτι τι—ἂν ἀγαπᾶτε.

Αὐτὸ εἶναι ἡ συνεισφορά μου.

(Ἐκ τοῦ Σερβικοῦ).

ΒΛΑΔΑΝ ΓΕΩΡΓΕΒΙΤΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΒΟΤΑΝΙΑ

Σῦρε, καλότυχο πουλί, στὴν ἄγρια λαγκαδιὰ
και ψάξε τὰ χαράγματα πρὸ τοῦ τ' ἀστέρι σβύση
νὰ βρῆς τ' ἀγαποδότανο, ἴσως και μ' ἀγαπήσει
ἢ κόρη ποῦ ἐγεννήθηκε μ' ἀνέσπλαγχνη καρδιά.

Ἄν ἴσως ὅμως δὲν τὸ βρῆς στὴν ἄγρια λαγκαδιὰ
τότε νὰ ψάξης στὸ βουνὸ πρὸ τοῦ γυρίσης πίσω
νὰ βρῆς τὸ λησμοδότανο, ἴσως και λησμονήσω
τὴν κόρη ποῦ ἐγεννήθηκε μ' ἀνέσπλαγχνη καρδιά.

Και τὸ πουλάκι μ' ἄκουσε κι' ἀμέσως στὸ φτερό,
πετᾶ σὲ κάμπους και βουνὰ μὲ τᾶλλα χελιδόνια...
Ἄχ! Ἀπὸ τότε, ἀγάπη μου, πέρασαν τόσα χρόνια
κι' ἀκόμα δὲν ἐγύρισε κι' ἀδίκως καρτερῶ.